

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obo/2/2017
Identifikačné číslo spisu: 6003899545
Dátum vydania rozhodnutia: 10.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6003899545.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Ivany Nemčekovej v spore žalobcu: A.C., nar. XX. W. XXXX, bytom D., zastúpeného BAJO LEGAL, s.r.o., so sídlom Astrová 2/A, 821 01 Bratislava, IČO: 36 860 581, proti žalovanej: JUDr. Marta Todeková, so sídlom Námestie SNP 74/28, 960 01 Zvolen, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu DRUKOS, a.s. „v konkurze“, so sídlom Ul. prof. Sáru 5, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 039 187, o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 3Zm/53/2003-287 z 11. novembra 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 3Zm/53/2003-287 zo dňa 11. novembra 2016, vo výroku o náhrade trov konania, m e n í tak, že žalobca m á proti žalovanej n á r o k na náhradu trov konania o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu v rozsahu 100 % celkových trov, ktoré mu vznikli v konaní na súde prvej inštancie a v odvolacom konaní.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 3Zm/53/2003-287 z 11. novembra 2016 ponechal v platnosti zmenkový platobný rozkaz č. k. 3Zm/53/2003-Va-54 z 24. apríla 2013 v časti, ktorá zostala nezrušená uznesením č. k. 3Zm/53/2003-Km-169 z 20. septembra 2013. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 20 % žalobcom uplatnenej náhrady trov konania.

2. Výrok o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Vychádzal zo zistenia, že žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu cca 80 %, zatiaľ čo žalovaná bola úspešná v rozsahu cca 20 % - vzhľadom na zrušenie zmenkového platobného rozkazu v časti 534 311,05 eur (16 960 654,- Sk). Žalobca bol teda v konaní úspešnejší o 60 % a v tomto rozsahu mu vznikol nárok na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenie súd prvej

inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania len v rozsahu 20 %, pričom za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval to, že na žalovanej strane je správkyňa konkurznej podstaty a konkurz na majetok úpadcu je už takmer skončený. Prihliadol tiež na skutočnosť, že ak by správkyňa nedala súhlas s pokračovaním v konaní, konanie by zostalo prerušené až do ukončenia konkurzu a žalobcovi by žiadne trovy nevznikli.

3. Rozsudok krajského súdu vo výroku o náhrade trov konania napadol žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) odvolaním z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.). Odvolateľ uviedol, že v prejednávanej veci neboli splnené zákonné podmienky pre zníženie náhrady trov konania na 60 % podľa ust. § 255 ods. 1 a 2 C. s. p. a ani pre jej zníženie na 20 % podľa ust. § 257 C. s. p.. Je síce pravdou, že žalobca bol oproti pôvodnému návrhu úspešný približne v 80 %, keďže v časti o zaplatenie sumy 543 311,05 eur bol zmenkový platobný rozkaz zrušený a konanie zastavené (pôvodný nárok žalobcu bol vo výške 2 567 549,- eur), avšak súd prvej inštancie opomenul tú skutočnosť, že k čiastočnému zrušeniu zmenkového platobného rozkazu a k zastaveniu konania došlo z dôvodu, že suma 543 311,05 eur bola žalobcovi zaplatená. Súd prvej inštancie mal preto namiesto ustanovení § 255 ods. 1 a 2 C. s. p. o pomernom znížení náhrady trov strany, ktorá mala vo veci len čiastočný úspech, aplikovať ustanovenie § 256 ods. 1 C. s. p., vyjadrujúce zásadu procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zastavenie konania procesne zaviniť žalovanú, keďže návrh bol podaný dôvodne a ak by nedošlo zo strany žalovanej k čiastočnému plneniu, súd by mu v celom rozsahu vyhovel. Žalovaná preto nesie zodpovednosť aj za trovy konania, ktoré žalobcovi vznikli v časti, v ktorej bolo konanie zastavené a žalobca má právo na ich náhradu.

4. Za nezákonné označil odvolateľ aj ďalšie zníženie nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 257 C. s. p. s poukazom na to, že dôvody uvádzané súdom (že na strane žalovanej je správkyňa konkurznej podstaty, konkurz je takmer skončený a pokiaľ by žalovaná nedala súhlas s pokračovaním v konaní, konanie by zostalo prerušené a žalobcovi by žiadne trovy nevznikli) nie je možné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by výnimočne nemala byť úspešnej strane priznaná náhrada trov. Okrem toho, súd prvej inštancie v konečnom dôsledku ani neuviedol, prečo by sa malo jednať o dôvody hodné osobitného zreteľa. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je preto v tejto časti nepreskúmateľné, keďže krajský súd postupoval v rozpore s doterajšou súdnou praxou najvyšších súdnych autorít, podľa ktorej musí byť vždy náležite odôvodnená výnimočnosť použitia ustanovenia § 257 C. s. p., ako aj to, v čom súd vidí, že ide o prípad hodný osobitného zreteľa. Podľa doktríny možno za dôvody hodné osobitného zreteľa považovať napr. neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitost' prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strany sporu, nízky príjem a pod. (In: Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 942). Krajský súd však žiadne takéto dôvody vo svojom rozhodnutí neuviedol a vo veci neexistujú ani iné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ustanovenia § 257 C. s. p..

5. Napokon odvolateľ poukázal aj na skutočnosť, že v prípade, ak má súd v úmysle aplikovať ustanovenie § 257 C. s. p., alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí umožniť dotknutej strane, aby sa k tomu vyjadrila. Keďže v prejednávanej veci súd prvej inštancie takto nepostupoval, jeho rozhodnutie trpí aj touto vadou. Z vyššie uvedených dôvodov žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý výrok o náhrade trov konania zmenil tak, že žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy prvostupňového a odvolacieho konania v plnom rozsahu 100 %.

6. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“), ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala včas strana sporu (žalobca), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie vydané (§ 359 C. s. p.), po prejednaní odvolania v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených (§ 379 C. s. p., § 380 ods. 1 C. s. p.) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je

pripustné a zároveň aj dôvodné.

8. Predmetom odvolacieho prieskumu je posúdenie vecnej (ne)správnosti výroku rozsudku súdu prvej inštancie (majúceho povahu uznesenia) o náhrade trov konania (prvoinštančného a odvolacieho), ktoré nasledovalo po podaní námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 3Zm/53/2003-Va-54 z 24. apríla 2003 (ďalej len „zmenkový platobný rozkaz“). Predmetným zmenkovým platobným rozkazom bola pôvodnému žalovanému uložená povinnosť zaplatiť právnej predchodkyňi žalobcu sumu 77 350 000,- Sk so 6 % úrokom z omeškania od dňa 4. januára 2003 do zaplatenia, odmenu vo výške 257 833,- Sk a nahradiť trovy konania spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku v sume 600 000,- Sk a v trovách právneho zastúpenia v sume 401 896,- Sk. Proti tomuto zmenkovému platobnému rozkazu podal žalovaný námietky, po podaní ktorých bol na majetok žalovaného vyhlásený konkurz a keďže správkyňa konkurznej podstaty úpadcu DRUKOS, a.s. "v konkurze" (ďalej len „správkyňa“) písomným podaním zo 17. februára 2012 udelila súhlas na pokračovanie v konaní, súd v konaní o námietkach pokračoval so správkyňou ako žalovanou. V ďalšom priebehu konania o námietkach bol zmenkový platobný rozkaz uznesením krajského súdu z 20. septembra 2013, č. k. 3Zm/53/2003-Km-169 zrušený v časti zmenkovej istiny 534 311,05 eur (16 960 654,- Sk) a v tejto časti bolo konanie zastavené. Ďalším výrokom predmetného uznesenia súd prvej inštancie pripustil zmenu žalobcu, podľa ktorej do konania na miesto doterajšej žalobkyne D. A. vstupuje A.C., nar. XX. W. XXXX, bytom D.. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že k zrušeniu zmenkového platobného rozkazu v časti zmenkovej istiny 534 311,05 eur a k zastaveniu konania v uvedenej časti došlo z dôvodu späťvzatia žaloby čo do zmenkovej sumy 534 311,05 eur na pojednávaní konanom dňa 24. júna 2013. Žalobca vzal žalobu čiastočne späť z dôvodu, že v konkurznom konaní, vedenom na majetok pôvodne žalovaného úpadcu, bol jeho nárok zo zmenky v tejto časti uspokojený.

9. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku (bod 74) je zrejmé, že zrušenie zmenkového platobného rozkazu v časti zmenkovej istiny 534 311,05 eur považoval súd prvej inštancie za čiastočný úspech žalovanej v predmetnej veci. Absentujú však konkrétne úvahy, na základe ktorých krajský súd dospel k takémuto záveru a nie je jasné ani to, či súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval len ustanovenie § 255 C. s. p. (vyjadrujúce princíp úspechu) alebo zohľadnil aj úpravu obsiahnutú v § 256 C. s. p. (vyjadrujúcu princíp zodpovednosti za zavinenie). Ani jedno z predmetných ustanovení sa totiž v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie výslovné neuvádza.

10. Podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C. s. p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa odseku 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

11. Podľa ustanovenia § 256 ods. 1 C. s. p., ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Podľa odseku 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

12. Pri výklade vyššie citovaných ustanovení je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné vychádzať zo záverov, ku ktorým dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) v uznesení sp. zn. 6MCdo/19/2010 z 26. januára 2011. NS SR tu konštatoval, že ak nejde o prípad, kedy bolo žalobe v celom rozsahu vyhovie, musí byť v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O. s. p. (teraz § 255 ods. 2 C. s. p. - pozn. odvolacieho súdu) náhrada trov pomerne rozdelená. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch účastníkov (oboch strán) vo veci a od úspechu účastníka (víťaznej strany) odčítať jej neúspech (t. j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má účastník právo, aby mu druhý účastník (druhá strana) nahradil pomernú časť trov, ktoré vynaložil pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Výška trov, ktoré v konaní vznikli druhému účastníkovi, je tu nerozhodná. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. V prípade, ak konanie bolo sčasti zastavené (napr. z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby alebo pre nedostatok podmienok konania), súd prihliadne na to, kto zavinil, že k zastaveniu muselo dôjsť. Najprv teda posúdi [v režime § 146 ods. 1 písm. c/ a ods. 2 O. s. p. (teraz § 256 ods. 1 C. s. p. - pozn.

odvolacieho súdu)] otázku, čo bolo dôvodom, že konanie muselo byť sčasti zastavené, a s prihliadnutím na tento záver potom hodnotí [podľa § 142 ods. 2 O. s. p. (teraz § 255 ods. 2 C. s. p. - pozn. odvolacieho súdu)] celkovú otázku, z akej časti bol ten-ktorý účastník úspešný. Ak je na čiastočnom späťvzati žaloby dané zavinenie žalobcu, treba z pohľadu ust. § 142 ods. 2 O. s. p. (teraz § 255 ods. 2 C. s. p. - pozn. odvolacieho súdu) konštatovať, že v tomto rozsahu nemal žalobca vo veci úspech. Vždy platí, že kto zavinił čiastočné zastavenie konania, mal ohľadne tejto časti žaloby neúspech, pričom úspech sa (z hľadiska posudzovania náhrady trov konania) pričíta opačnej strane sporu.

13. NS SR vo vyššie citovanom uznesení síce interpretoval ustanovenia procesnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 (§ 142 a § 146 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov), avšak väčšina z týchto ustanovení má svoju obdobu aj v Civilnom procesnom poriadku. Výnimku predstavuje ustanovenie druhej vety § 146 ods. 2 O. s. p. (Ak sa pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca), ktoré sa do novej procesnej úpravy nedostalo zrejme z dôvodu, že v prípade zastavenia konania pre späťvzatie žaloby súd vec meritórne neprejednáva, a teda chýba podklad pre vyslovenie záveru, či žaloba bola alebo nebola podaná dôvodne. Aj v zmysle novej procesnej úpravy však platí, že zavinenie strany vo vzťahu k zastaveniu konania je potrebné posudzovať z procesného hľadiska, čiže rozhodujúce sú skutočnosti, ktoré nastali po začatí konania.

14. V prejednávanej veci žalovaná správkyňa v priebehu konania o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu časť žalovanej sumy žalobcovi uhradila, čím žalobcu fakticky donútila vziať žalobu v príslušnej časti späť. Ak by tak žalobca neurobil, čiže ak by naďalej trval na podanej žalobe v celom rozsahu, súd, pre ktorý je rozhodujúci skutkový stav v čase vyhlásenia rozsudku (§ 217 ods. 1 C. s. p.), by zmenkový platobný rozkaz v tejto časti musel zrušiť (rozsudkom) z dôvodu, že žaloba je v tejto časti nedôvodná. Z hľadiska rozhodovania o náhrade trov konania by to znamenalo čiastočný neúspech žalobcu vo veci. Z uvedeného je podľa názoru odvolacieho súdu zrejme, že procesné zavinenie vo vzťahu k čiastočnému zastaveniu konania je v danom prípade potrebné pričítať nie žalobcovi, ktorý žalobu vzal čiastočne späť, ale žalovanej, ktorá v priebehu konania uhradila časť žalovanej sumy. Keďže žalovaná svojím správaním po začatí konania procesne zaviniła, že konanie muselo byť v časti o zaplatenie zmenkovej istiny 534 311,05 eur (16 960 654,- Sk) zastavené a vo zvyšnej časti nebola v spore úspešná (čo potvrdil aj súd prvej inštancie), je pomer úspechu žalobcu nie 80 %, ale 100 % a v tomto rozsahu mu aj vznikol nárok na náhradu trov konania.

15. Ďalej odvolateľ namietal, že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 257 C. s. p., že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o zníženie náhrady trov žalobcu na 20 %, je nepreskúmateľné a že súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 257 C. s. p. bez toho, aby mu umožnil sa k aplikácii predmetného ustanovenia (vopred) vyjadriť. K ostatnej námietke odvolací súd poznamenáva, že akýkoľvek nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým sa strane znemožnilo, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, je dôvodom na zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia len za predpokladu, že tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom (§ 389 ods. 1 písm. c/ C. s. p.). Tým, že žalobca napadol výrok o náhrade trov konania odvolaním, v ktorom sformuloval svoje výhrady voči aplikácii ustanovenia § 257 C. s. p. súdom prvej inštancie, umožnil odvolaciemu súdu posúdiť vecnú správnosť napadnutého výroku a predmetné rozhodnutie buď potvrdiť alebo zmeniť. V rámci tohto posúdenia je odvolací súd povinný sa náležite vysporiadať so všetkými pre rozhodnutie relevantnými odvolacími námietkami, z čoho vyplýva, že náprava namietaného nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie v odvolacom konaní je možná a nie je daný dôvod na zrušenie rozhodnutia podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c/ C. s. p..

16. Podľa ustanovenia § 257 C. s. p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Citované ustanovenie je obdobou ust. § 150 ods. 1 O. s. p. (Ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí ak účastník konania nemohol tieto

skutočnosti a dôkazy uplatniť) a pri jeho výklade je možné vychádzať aj z doterajšej ustálenej judikatúry súdov, podľa ktorej ide o výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok, zásady zodpovednosti za zavinenie alebo náhodu. Táto výnimka je odôvodnená tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdostiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na tú stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania strane, ktorá by inak na takú náhradu mala nárok a existencia výnimočnosti daného prípadu (k uvedenému pozri tiež uznesenie NS SR z 26. júna 2013, sp. zn. 6Co/3/2012).

17. Úvaha súdu, či sú splnené procesné predpoklady pre aplikáciu tohto ustanovenia, musí vždy vychádzať z posúdenia všetkých relevantných okolností konkrétnej veci. Predmetné ustanovenie nemožno interpretovať tak, že súdu umožňuje kedykoľvek a bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane sporu. Výnimočnosť aplikácie tohto ustanovenia musí byť daná osobitnými okolnosťami, ktorých charakteristika musí byť v odôvodnení rozhodnutia vždy náležite vysvetlená a konkretizovaná. Pri posudzovaní, či v tej-ktorej veci sú tieto dôvody dané, musí súd prihliadať na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery, a to nielen toho, kto by mal náhradu trov zaplatiť, ale aj oprávnenej strany, teda musí zohľadniť, aký dopad bude mať aplikácia ustanovenia § 257 C. s. p. na pomery opačnej strany sporu. Významným z hľadiska aplikácie tohto ustanovenia môže byť v určitej veci tiež to, za akých okolností bol nárok uplatnený na súde, aký bol postoj strán k veci, ako strany pristupovali v priebehu konania k plneniu procesných povinností a pod. (bližšie k predpokladom aplikácie ustanovenia § 150 O. s. p. pozri napríklad uznesenia NS SR sp. zn. 5MCdo/24/2011 z 13. marca 2014, sp. zn. 4MCdo/11/2011 z 25. októbra 2012 a sp. zn. 7MCdo/4/2012 z 27. novembra 2012).

18. Okolnosti uvádzané v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (že na strane žalovanej je správkyňa konkurznej podstaty, konkurz je už takmer skončený a pokiaľ by žalovaná nedala súhlas s pokračovaním v konaní, konanie by zostalo prerušené a žalobcovi by žiadne trovy nevznikli) nemožno ani podľa názoru odvolacieho súdu považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo potrebné inak úspešnému žalobcovi nepriznať náhradu časti trov konania o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu. Predovšetkým skutočnosť, že na žalovanej strane je správkyňa, ktorá udelením súhlasu umožnila pokračovať v konaní, nie je ničím výnimočná, s obdobnou procesnou situáciou sa súdy z času na čas stretávajú, a to najmä v obchodných sporoch. Odvolaciu súdu tiež nie je celkom zrejmé, čo mal súd prvej inštancie na mysli tým, keď uviedol, že ak by správkyňa nedala súhlas s pokračovaním v konaní, konanie by zostalo prerušené až do ukončenia konkurzu a žalobcovi by žiadne trovy nevznikli. Udelením súhlasu správkyňa umožnila len to, že v konaní o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu, ktoré podal ešte úpadca, sa pokračovalo, tieto boli prejednané a bolo o nich rozhodnuté rozsudkom, ktorého súčasťou je aj napadnutý výrok o náhrade trov konania. Uvedené podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za také správanie strany sporu (žalovanej), ktoré by odôvodňovalo aplikáciu ustanovenia § 257 C. s. p., čiže okolnosť, vzhľadom na ktorú by priznanie náhrady trov konania v spore úspešnému žalobcovi mohlo byť posúdené ako neprímeraná tvrdosť. Konštatovanie súdu prvej inštancie, že ak by správkyňa nedala súhlas s pokračovaním v konaní, tak by žalobcovi žiadne trovy nevznikli, vyznieva skôr tak, ako keby správkyňa udelením súhlasu zaviničila vznik trov na strane žalobcu (ktoré by inak nevznikli), a teda rozhodne nie ako okolnosť, ktorá by v prospech žalovanej mohla založiť dôvod pre aplikáciu ustanovenia § 257 C. s. p.. V prospech správkyne napokon nevyznieva ani skutočnosť, že po tom, čo v konkurze vedenom na majetok pôvodne žalovaného uznala, resp. nepoprela časť žalovanej sumy, konkrétne istinu 77 350 000,- Sk, nevzala podané námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu v tejto časti späť, ale (nedôvodne) namietala existenciu prekážky rozsúdenej veci (ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 3Zm/53/2003-193 z 22. augusta 2014).

19. Keďže skutočnosti uvádzané súdom prvej inštancie nepredstavujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre zníženie priznanej náhrady trov konania žalobcu (§ 257 C. s. p.) a z obsahu spisu iné také

skutočnosti nevyplývajú, odvolací súd v zmysle ust. § 388 C. s. p. zmenil napadnutý výrok rozsudku o náhrade trov konania o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu tak, že v spore úspešnému žalobcovi priznal náhradu v rozsahu 100 % celkových trov, ktoré mu vznikli nielen v konaní na súde prvej inštancie, ale aj v odvolacom konaní, keďže okrem aktuálne vedeného odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci rozhodoval tiež v konaní vedenom pod sp. zn. 1Obo/13/2015 (o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 3Zm/53/2003-193 z 22. augusta 2014).

20. Výrok o náhrade trov konania odvolací súd upravil tak, aby (v porovnaní s napadnutým výrokom) lepšie zodpovedal novej procesnej úprave, keďže v zmysle ust. § 262 ods. 1 a ods. 2 C. s. p. platí, že o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie až po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Citované ustanovenia sa v zmysle ust. § 396 ods. 1 C. s. p. použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ustanovenia § 262 ods. 1 C. s. p. teda súd rozhoduje len o tom, že určitá procesná strana má proti druhej strane (protistrane) nárok na náhradu trov konania a v akom rozsahu, pričom nie je potrebné, aby oprávnená strana podávala návrh na priznanie náhrady trov konania, teda aby si ich uplatnila. O konkrétnej výške takto priznanej náhrady trov konania potom rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci súdny úradník na súde prvej inštancie osobitným uznesením, proti ktorému je prípustná sťažnosť.

20. Rozhodnutie prijal odvolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné dovolanie (ust. § 421 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 357 písm. m/ C. s. p.).